

GERGÓ LAJOS

Egy Vas megyei kicsi faluból, Szarvaskendről származom, 1957-ben születtem négy gyermekes családba. Szüleim becsületre, a munka szeretetére, tisztességre, hitre neveltek és nagyon szerettek minket. A gyermekkorom az iskola, a templom, az erdő és a barátok önfeléd, örömteli, boldog, gondtalan közegében zajlott. Szüleim elképzelésének és plébánosunk, Bárdics Lajos atya támogatásának köszönhető, hogy az általános iskolai tanulmányaim után 1971-ben Esztergomba kerülhettem a ferences gimnáziumba. Soha nem felejttem el a hosszú, mintegy félnapos utazást a felvételi vizsgára, aztán Jeromos atya barátságos, csendes kedvességét.

Az első találkozás pozitív benyomásai után nem meglepő, hogy a ferences gimnáziumban hamar igazi otthonomra találtam. Teofil atya lett a prefektusunk, aki világos elképzeléssel, határozottan, de mindig nagy szeretettel terelgetett, nyesegetett bennünket az évek során. Igen jó osztályközösségünk alakult ki, azóta is tart a kapcsolat közöttünk mind a mai napig. A tanulással nem volt gond, jó eredményeket értem el, de emellett fontos volt számomra a zene, az evezés, a torna és a városi kisközösség. Hamar beatzenekart alapítottunk, és engedélyt kaptunk az alagsorban a próbákra. Nem voltak az atyák elragadtatva a zenénktől, de jó érzékkel nem akadályozták meg ez irányú vágyunkat, kísérletezésünket. Emlékszem arra, amikor nagy gonddal, büszkeséggel és szeretettel bemutattuk az első „lemezünket” Teofil atyának és az osztálynak.

A számos szép eredményt elérő tornászcsapatnak is tagja voltam, „Keki” tanár úr olyan teljesítményekre sarkallt bennünket, amit magunk sem képzeltünk volna. Amikor egy alkalommal az edzésen leestem a gyűrűről, napokig a „gyenguszon” feküdtem, mert nagyon megütöttem a gerincemet. A gyógyulás utáni első napot azzal kezdtem, hogy a gyűrűgyakorlatot újból megpróbáltam, és ott folytattam, ahol abbahagytam előtte.

Esztergomi osztálytársaink segítségével kinti közösségre is találtunk. Gyakran összejártunk, imádkoztunk, beszélgettünk, gitározunk, énekeltünk. Az akkoriban induló kisközösségi mozgalom ízeit kóstolgattuk. Vilmos atyának – aki akkor a fiatalságot jelentette a rendben – köszönöm a közvetlenségét, barátságát, a beszélgetési lehetőségeket a szobájában. Nekünk akkor ez nagyon sokat jelentett. Megtanultam, hogyan kell jó kávé főzni és közben sok mindent a világ folyásáról.

Az érettségiig hamar elszaladt az idő, sikeres felvételi és egy év hódmezővásárhelyi katonaság után 1976-ban Budapestre az ELTE programtervező matematikus szakára kerültem. Az egyetemen egyre jobban belejöttem a tanulásba, jöttek a jó tanulmányi eredmények, két évben is elnyertem a népköztársasági ösztöndíjat, ami akkor KISZ-tagság és megfelelő politikai irányultság nélkül eléggé meglepetés számba mehetett.

Az egyetemi évek alatt szoros kapcsolatot tartottam a pasaréti ferences rendházzal, és jó barátságba kerültem Tokár Imivel, volt osztálytársammal, akkori ferences novíciussal, a későbbi János atyával. A ferences szerzetesi életforma választása is megfordult a gondolataim között, de végül úgy láttam, hogy számomra a közösségi lét családos változata megfelelőbb. Imivel közösen egy kis csoportot indítottunk be a rendházi hittanhoz kapcsolódva, amiből maradandó, a mai napig létező családos közösség, a „Kollégium” alakult ki.

Egyetemi éveim alatt ismerkedtem meg későbbi feleségemmel, Ágival is, akivel az egyetem elvégzése után 1982-ben házasodtunk össze, és három fiúgyermekünk született Balázs, Zsolt és Dávid, akik közül a két utóbbi a Frankában érettségizett. Három fiunk mellé 1997-ben egy fiút, Tibit fogadtuk nevelőszülőként magunkhoz, akit 10 éves korától nagykorúságáig segítettünk az útján. A „Kollégiummal” nyaranta jártuk a vidéki falvakat, gyalogos túrák során különböző plébániákat meglátogatva, és ott a miséken énekeltünk, előadásokat, elmélkedéseket tartottunk, saját kútfejünkből mintegy tanúságot tettünk fiatal hitűnkéről. Amikor lehetőség nyílt civilek számára is teológiai tanulmányokat folytatni, az

elsők egyikeként elvégeztem a Teológiai Akadémia levelező tagozatát, ezzel mintegy megalapoztam későbbi hitoktatói munkámat.

Egyetemi tanulmányaim alatt gyakran gondoltam arra, hogy milyen jó lenne tanítani, de ez csak vágyakozás volt. A jó szakmai eredmény akkor önmagában nem volt elegendő ahhoz, hogy helyzetbe kerüljön az ember. Mégis a gondviselés néhány jó szándékú tanáromon keresztül úgy intézte, hogy diplomázás után, 1981-ben az ELTE Számítóközpontjában tudományos kutatói állást kaptam. Nagy lendülettel vettem magam a munkába, több kutatási feladatban vettem részt, és 1985-ben egyetemi doktori fokozatot szereztem. A kutatási eredményeim a numerikus analízis, a differenciálegyenletek numerikus megoldása, a fuzzy elmélet témakörökhöz tartoznak. Emellett már a kezdetektől a Numerikus Analízis Tanszéken oktatási feladatokat kaptam, főleg matematikai analízis és numerikus analízis tárgyakat tanítottam. Kapcsolatom a tanszékkal egyre szorosabb lett, így 1993-ban a tanszék állományába kerültem egyetemi adjunktusként, ekkor vált valóra a régi gondolat, egyetemi oktató lehettem a Természettudományi Karon. Több helyen megfordultam külföldön hosszabb-rövidebb ideig konferencián vagy ösztöndíjjal: Leuvenben, Bonnban, Koppenhágában és Oxfordban is. 1993-ban nyertem el a PhD doktori fokozatot alkalmazott matematika területen. 1996-ban vezető oktató, azaz egyetemi docens lettem, ettől kezdve nagy előadásokat is tarthattam és több tárgy felelőse lettem. 2003-ban létrejött az ELTE Informatikai Kara, a Numerikus Analízis Tanszék is ennek az állományába került. Az Informatikai Karon az angol nyelvű programozómatematikus-képzés szakfelelőse lettem, tagja voltam a kari kreditbizottságnak, valamint az egyetemi idegen nyelvű képzést koordináló bizottságnak. 2007-ben elnyertem a Kar Kiváló Oktatója címet, és ebben az évben kért fel a dékán az oktatási dékánhelyettesi feladatra, amit elfogadtam, és jelenleg is erre a feladatomra koncentrálok.

Házasságunk kezdetétől Budapest különböző részein laktunk, minden helyen rögtön bekapcsolódtam a helyi plébánia életébe. 1988-ban jelenlegi helyünkre, Rákospalotára egy családi házba költöztünk ismét a Gondviselés hathatós közreműködésével. 1989-ben indítottam a plébánián az ifjúsági énekkart, amit azóta is vezetek. Ugyanebben az évben kezdtem meg a hitoktatói tevékenységemet is. Folyamatosan végzem ezeket a szolgálatokat, közben több ciklus alatt a plébánia képviselő testületének a világi elnöke vagyok. Jelenleg egy plébániai felnőtt hittanos csoportot vezetek. Az énekkar életében az 1998-as évszám nagy változást hozott. Ekkor kezdtünk néger spirituálékat és fekete gospeleket énekelni, és felvettük a Lumen Christi Gospel Kórus nevet. Már 11 éve él és működik ez a kórusunk, közben ebben a műfajban komoly eredményeket értünk el. Az ország számos helyére hívnak minket templomokba, művelődési házakba, szabadtéri rendezvényekre, iskolákba, ahol önálló koncerteket adunk, és próbáljuk ennek a műfajnak a segítségével közvetíteni a keresztény örömhírt, eddigi tapasztalataink szerint sikerrel. Nemzetközi eredményeink is vannak. Tavaly részt vettünk Grazban a Nemzetközi Kórusolimpián, ahol gospel kategóriában ezüst minősítést szereztünk, idén októberben pedig Olaszországban a Canto sul Garda nemzetközi kórusversenyen ezüst diplomát nyertünk. A solymári – mára már – nemzetközi gospel fesztivál rendszeres meghívottjai vagyunk.

A mai napig örömmel gondolok a ferences gimnáziumra, ahol életre szóló útravalót kaptam.

Dr. Gergó Lajos, 1975.a